

KIRÁLY LÁSZLÓ

Sókert

I. A SÁNTA KÖNYV

Ilia Mihálynak

*Háborús könyveim így kezdődtek:
Bennünket Erdélyből kivittek,
Hadra orosz, török-tatár ellen.
Hej, ki a hütös, ki a hitetlen?!*

*Hej, Rákóczi, fejedelmeim,
Roskadnak keser könyves polcaim.
Dió-evő krími kapitányaim!
Szerencs-szerencsétlen katonáim.*

*Fülem a hallásra – hallja folyton itt
Kétségbe esett parancsszavaik.
Szemem a látásra – ne láthasson mást:
Kós-gyönyörűségű tusakodást.*

*Közelharc – tête-à-tête –, itt van minden
E szarházi század- s ezredvégen.
Semmit se szól sánta isten-könyvem.
Ki adja meg magát ilyen könnyen?!*

II. JÓ REGGELT

Ferenczes Istvánnak

1.

Hol vannak e nyomor időben az anyák?!
Egyetlen fiúkat hadba vivő apák.
A könnyet ejtő istenek.
Fáinkról tábori levél perreg.

*Halni könnyű – ám élni nincs-reménnyel?
Lelkemben 6000 háború ég el.
S mindnek: mi itt a vesztesi.*

És a ! és a ? jel?!

*Hallgattunk, mint a mindent hallók.
Tisztán, akár a mit se vallók.
Barátim! – ki tudja, mit hiszek?!*

*Húnyást, térdet, hasalást javallók –
Sérthetők vagyunk, mint a tigrisek.*

*Karámot keríteni? –
Csakhogy a karám
Hitből van.*

S nincs hitek.

2.

*Alszik az ember megölelve.
Gyökér, se csontváz a teste.
Se arca, hazája – semmi sincsen.
Kupádba pálinkát, bort tölthetne.
Ülhetne veled: öregősz isten.
Testvéreként megölelhetne.
S amíg a sors szól: székelj item...*

*Ami csattogott, csattogni fog.
Vagy mégiscsak kiveret fogú farkasok?*

3.

*S a gyönyörű hó után mi érkezék...
Szívünkre halavány, régi térzenék...*

*Tán jó, hogy itt vagy.
S itt vagyok.
Ím. – –*

*Jó reggelt.
Uraim.*

III. A VISTAI HARANGLÁB

R. B. Kornyevek

*Sose hagyd el azt, ami Uram.
Ne hagyd hazád – azt, ami van.
Ne hagyd el, mi a Sajó mentén
Elhagyott, dadogó, vak keresztény.*

*Erdélyi ember, elhagyatott.
Tatárvert haranglábban bújtatott.
Sosem bírsz hazádon végigvágni.
Halálos erdélyi lárifári.*

*Ám ím barátid mosolya itt
Fölvonja az öröklét zászlait.
S özönlik sok békés bárhol-bátor.
Túnt-ezredeki szomorú hazánkból.*

*S múlik a hó – mintha térzenék
Túnt menetelését érzének
Emberek, kiknek élete ráért:
Meghalni lassú, lusta hazáért.*

*Csakhogy a szerelem nem akármí.
Sok tudott szeretni – haza-halálni.
Ócska lesz végül – kurva – szerelme.
S gyönyörű, mint a lobogónk selyme.*

IV. AZ AJTÓ

Gálfalvi Györgynek

*Erdélyi vagyok, mint a hű kutyák.
Üvölt utánam kis sakál – vagy nagy.
Óvnak szerelemmel otthoni fák.
Halni se, élni se hagynak.*

*Meghalni, élni se akarok.
Nem-hinni, hinni se akartam.
Ezeresek jönnek, dicső hadnagyok.
Parázs alattam, olthatatlan katlan.*

*Zárjátok az ajtót, az időt.
Döglött történelmek a szóban.
Alszanak ágyatokban agyonlőtt
Katonáitok.
Jól van...*

Kolozsvár, 1999. március 15-én